

Emajlirlec

Izdaja Tovarna emajlirane posode vsako drugo soboto. Urejuje uredniški odbor: dr. Zupančič Franc, Emil Ježič, Metka Rozman, ing. Danilo Fajs in Vlado Smeh. Glavni in odgovorni urednik Vlado Smeh. Uredništvo Celje, telefon 39-21, interna št. 207. Rokopisov in slik ne vračamo. Časnik izhaja v nakladi 3100 izvodov in ga dobijo vsi člani kolektiva brezplačno. Tisk in kliseji CP »Celjski tisk« v Celju

LETO VII. — STEV. 16

CELJE, 17. avgusta 1965

Glasilno delavskega kolektiva Tovarne emajlirane posode

POSLANICA

Skupščina podjetja je pred kratkim sprejela poslanico zveznega poslanca in predsednika skupščine naše delovne organizacije Milana Kavčiča. V teh dneh so razpravljale o besedilu poslanice že tudi družbeno politične organizacije v podjetju.

Nedvomno je s poslanico dosežen pozitiven rezultat, pa čeprav ne gre za ničesar novega. Poslanica je pridelala vsem problemom poseben pečat in znova podčrtala nujno potrebo po rešitvi nekaterih gospodarskih problemov podjetja. Najpomembnejše je pa nedvomno to, da je iz poslanice razbrati zahtevo po urejanju predvsem tistih ekonomskih vprašanj, katerih rešitev je v naših močeh. Šele potlej moremo zahtevati odločnejše družbeno intervencijo. To nam najbolje ponazorjuje primer radiatornega oddelka, kjer smo po analizi ugotovili, da z minimalnimi vlaganji dosežemo še enkratne kapacitete. Prav gotovo je pa takih možnosti v našem podjetju še veliko. Možnosti zagotoviti z boljšo organizacijo dela, s spremljenjem, sodobnejšo tehnologijo in z malenkostnimi investicijskimi vlaganji večjo proizvodnjo, kakovostnejše izdelke in pocenitev proizvodnje. Vse to pa zagotavlja večji dohodek. Seve, to velja le za izdelke, ki so akumulativni, četudi ni moč trditi, da s spremembo omenjenih činiteljev, ne postali tudi neakumulativni izdelki vsaj »manj neakumulativni«.

Poslanico smo sprejeli. To nam nalaga tudi realizacijo vseh ugotovitev, navedenih v njej. Pričakovati je, da bo skupščina še sprejela dodaten načrt realizacije nalog s določenimi termini in konkretnimi nalogami službam, ki bodo zadolžene za reševanje posameznih ugotovitev. Šele potlej bodo dobili nakazani problemi svoj volumen, ki bo zahteval specifično obdelavo in realizacijo.

Vlado Smeh

MILAN KAVČIČ

Zvezni poslanec in predsednik skupščine podjetja Milan Kavčič je naslovil skupščini podjetja in družbeno političnim organizacijam poslanico, v kateri se je dotaknil nekaterih gospodarskih problemov naše delovne organizacije in se zavzel za njihovo takojšnje reševanje. Skupščina podjetja je poslanico v celoti sprejela.

V začetku poslanice je naglašeno, da ni mogoče zanikati našega prizadevanja odpraviti različne pomanjkljivosti in zagotoviti podjetju soliden razvoj. Vendar hočemo opraviti vse hkrati, ne da bi si znali naloge

Milan Kavčič

razporediti. Zanimiva je tudi ugotovitev, da imamo v 3.000 članskem kolektivu že 20 inženirjev, 38 tehnikov in 187 visokokvalificiranih praktikov, ki so zrasli v kolektivu in prispevali

Obisk počitniških domov

movih. Obiskali so dom v Crikvenici in Fiesi ter se zanimali za počutje delavcev, ki so v teh dneh na letovanju.

O svojih ugotovitvah bodo v kratkem poročali na

po svojih močeh vse za dvig storilnosti naše delovne organizacije. V poslanici je razbrati dvom, da so vsi ti strokovnjaki najbolje zaposleni in bojazen, »da se bodo v tako velikem kolektivu izgubili, posebej še, če bodo obremenjeni z večjimi nalogami hkrati.«

»V prihodnje bomo morali vlagati sredstva tja, kamor bo najbolj koristno in kjer bodo nabavljene kapacitete vložena sredstva hitro vrnila«, je poudarjeno v poslanici. V nadaljevanju je nakazanih nekaj investicij, ki jim je po mnenju tovariša Milana Kavčiča prisoditi prioriteto. Predvsem se zavzema za takojšnjo ureditev radiatornega oddelka, katerega kapacitete bi podvojili s skromno investicijsko vsoto 6 milijonov dinarjev in s 50 novimi delavci. Predlog je izdelan in upravni odbor je že izdal ustrezen ukrep. Takoj za radiatornim oddelkom naj bi bila na vrsti ekonomska enota 3, kjer izdelujejo odpreške. Tudi za ta obrat je izdelati podrobno analizo in predlog za reorganizacijo in investicijska sredstva.

Kot tretje je omenjeno v poslanici emajliranje in pocinkanje uslug, posebno za artikole, ki so rentabilni in ki zagotavljajo podjetju večji dohodek. Kar zadeva oddelke kopalnih kadi, sodi Milan Kavčič, da ni edina rešitev v novi stiskalnici za vlečenje. V tem oddelku bi se po njegovem mnenju dalo še marsikaj doseči z izboljšanjem organizacije in tehnologije.

V tej zvezi je izrekel v poslanici prepričanje, da imamo še precej možnosti za dvig storilnosti, vendar »ne na račun žuljev, temveč na račun pameti! Pri tem je potrebno združiti izkušnje praktikov z znanjem novih strokovnih sodelavcev, ki so prišli iz šol polni znanja.

V poslanici se je tovariš Milan Kavčič dotaknil tudi potrebnih kreditov in med drugim zapisal: »Ne trdim, da kreditov ne bo

mo dobili. Tudi sam se po svojih močeh trudim zanje. Sodim pa, da smo lahko še najbolj prepričani v lastne moči in lastna sredstva za obnovo podjetja, ki ga moramo obnavljati postopoma, obrat za obratom.« V nadaljevanju navaja ugotovitve zastran destimulativnosti instrumentov predvsem pri nekaterih artiklih emajlirane posode. Zavzel se je, da z akcijo za znižanje prometnega davka v prihodnje še nadaljujemo, kar naj bi po njegovem mnenju bila dolžnost »določenega števila ljudi«.

V poslanici je še nakazana bojazen, da se bo v kolektivu sčasoma nabralo preveč neproduktivne delovne sile. To bi bilo moč rešiti tako, da bi v prihodnje za vsakega neproduktivnega oziroma režijskega delavca izdal upravni odbor soglasje ekonomski enoti, ki se bo odločila najeti novo delovno moč.

Poseben poudarek je dal tov. Milan Kavčič potrebi po postopni mehanizaciji in modernizaciji vseh obratov, zvišanju osebnih dohodkov vodilnemu (nemara tudi strokovnemu, op. ur.) osebu, večji odgovornosti vodstvenega kadra pred kolektivom in podobno.

Ob zaključku poslanice je zapisano zagotovilo, da bi z realizacijo akcije, ki jo poslanica predvideva in z rešitvijo nakazanih problemov, zagotovili slehernemu članu kolektiva dvig življenjskega standarda.

S.

BARVNI POSNETKI PORUŠENEGA SKOPJA

V ponedeljek bo ob 17. uri v dvorani skupščine predavanje, ki ga bo imel novinar »Celjskega tednika« Jurčkom Krašovec. V enourni pretresljivi pripovedi bo orisal stanje, kakršno je našel tamkaj nekaj dni po potresu. Prikazal bo tudi nad 90 barvnih diapozitivov.

Predavanje bo zelo zanimivo zlasti zato, ker bo govoril o svojih vtisih in doživetjih med ljudmi brez strehe in zato, ker bo z besedo in sliko demantiral netočna obvestila nekaterih časnikov, ki so označevali Skopje v tistih dneh kot mesto, ki se »normalizira«.

SREČANJE Z RUŠEVINAMI SKOPJA je doživel naš sodelavec ing. Srečko Pukl, ki je poletel nekaj dni po potresu tjakaj z novinarjem »Celjskega tednika« Jurčkom Krašovcem. O svojih vtisih ter srečanju z ruševinami Skopja in njegovimi prebivalci govori v reportaži, ki jo objavljamo na zadnji strani našega časnika. Tudi vse posnetke, ki jih objavljamo, je napravil sam na licu mesta. Na sliki: od mogočne arhitekture doma JLA je ostalo kup ruševin in nekaj obokov, ki še spominjajo na impozantno zgradbo.

Preteklo soboto in nedeljo so se mudili predsednik sindikata, podpredsednik upravnega odbora, sekretar tovarniškega komiteja ZKS in predsednik skupščine podjetja v naših počitniških do-

movih. Obiskali so dom v Crikvenici in Fiesi ter se zanimali za počutje delavcev, ki so v teh dneh na letovanju. O svojih ugotovitvah bodo v kratkem poročali na

upravnem odboru. Zvedeli smo, da so z ureditvijo letovanja zadovoljni, da so pa zaznali še nekaj manjših pomanjkljivosti predvsem pri organizaciji družabnega življenja.

PETER MOZOLEC: ISKANI CELJSKI LONEC

(»Delo«, 11. avgusta 1965)

PRIHODNJE LETO JUBILEJ

PRIHODNJE LETO BO MINILO SEDEMDESET LET, KAR JE BILA USTANOVLJENA DELAVNICA S ŠTIRINAJSTIMI DELAVCI, KI JE BILA OSNOVA DANAŠNJEGA PODJETJA. KER NAS OD JUBILEJNEGA LETA LOČI LE SE NEKAJ MESECEV, JE SKRAJNI ČAS, DA SE MALCE ZAMISLIMO IN SI ZAČRTAMO PROGRAM PRIREDITEV.

DELJEN DOPUST

Ni še dolgo, kar smo izvedeli o obširnih raziskavah psihologov, zdravnikov, socialnih delavcev in ekonomistov v Zagrebu o deljenem dopustu. Četudi še dokončen rezultat ni znan, so vendarle priporočili deljen dopust zlasti starejšim delavcem, ki imajo priznana daljša dopustna doba.

Strokovnjaki sodijo, da se človekova fizična in psihična sposobnost za delo precej okrepi, če si dopust razdeli in ga preživi del poletja, drugi del pa v zimskem času. K temu je dodati še to, da v tem primeru odpadejo tako imenovane »dopustniške konice« v juliju in avgustu, saj

delavci v kritičnem času izkoristijo le del dopustov.

Nedavni sklep skupščine — da bi bil naš počitniški dom v Fiesi odprt vse leto — lahko označimo kot prvi korak k prizadevanjem za deljen dopust. Ob tem je še razmisliti, če je Fiesa najbolj primeren kraj. Sodimo namreč, da ima Crikvenica neprimerno boljše pogoje. Prav bi bilo, če bi ne ostalo le pri tem. Imamo namreč veliko članov kolektiva, ki si žele gorskega zraka. Zato sodimo, da je pravi čas (izdelan je namreč zazidalni načrt Logarske doline), da se počasi pripravimo z mislijo o graditvi počitniškega doma v Logarski dolini, saj bi šele v tem primeru mogli govoriti o načrtovanju deljenega dopusta. Res pa je, da vsega čez noč ne bomo mogli doseči, kar pa seveda ne izključuje možnosti, da bi ne imeli trdnih perspektivnih načrtov tudi za to vrsto rekreacijske dejavnosti.

Fiesa ali Crikvenica? Naposled je vseeno, saj smo prepričani, da bodo ljudje, ki se bodo odločali za kraj, temeljito pretehtali vse pogoje in se odločili za tistega, ki bo tudi v zimskem času najbolj ustrezal zahtevam našega človeka.

Star običaj je, da proslavimo sleherno obletnico, ki pomenja mejnik v človekovem življenju. To nas obvezuje še toliko bolj, ker gre za obletnico, s katero je povezanih nad 3000 ljudi in ki pomenja hkrati tudi pomemben dogodek v evropski emajlni industriji.

Prihodnje leto bi ne smelo biti delovnega uspeha, začetka gradnje, zaključka preureditve kakšne delavnice in podobnega dogodka, ki bi ne bil posvečen jubileju. Ob tej priložnosti bi morali propagandisti natisniti plakate, ki bi potrošnike v Jugoslaviji seznanili o jubileju; vsak naš izdelek bi moral imeti poseben spominski obesek in podobno. Predvsem bi pa morali pričeti že jutri pripravljati jubilejno publikacijo, ki bi opisala razvoj in dosežke našega podjetja v preteklem obdobju. To bi naj bila skrbno sestavljena

revija z barvnim tiskom, katero bi morali izdati v treh ali štirih svetovnih jezikih.

Predvsem pa velja razmisliti o centralni proslavi, ki bo v jeseni. Proslavo bi bilo treba povezati s športnimi tekmovanji in kulturnimi ter družabnimi prireditvami, ki bi dajale posebno slavnosten pečat proslavi. Dobro bi tudi bilo, če bi bilo v tistih dneh tudi kakšno pomembnejše strokovno posvetovanje in nemara srečanje z nekaterimi zastopniki in kupci iz tujine. V nobenem primeru bi ne bilo odveč na razstava o razvoju podjetja, ki bi mogla biti osnova stalne razstave, kakršne imajo na priliko v Jesenicah in drugod.

Sodimo, da je zares že skrajni čas, da pričnemo razmišljati o dostojni proslavi jubileja podjetja, ki bi pa bila neločljivo povezana s proizvodnimi dosežki, tržiščem in potrošnikom. -v-

Francoski taborniki pri nas

Preteklo soboto se je mudila v našem podjetju skupina francoskih tabornikov in si z zanimanjem ogledala proizvodne obrate, katere jim je razkazal ing. Vajdetič. Zanimalo jih je zlasti emajliranje, saj je bil med njimi tabornik, ki je doma zaposlen kot nanašalec emajla. (Foto Ahtik)

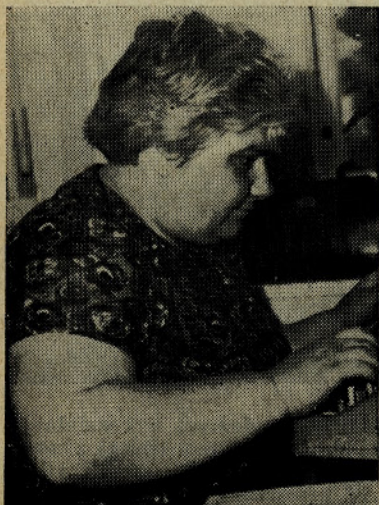
Zopet o kvaliteti

Na sejah delavskega sveta ekonomske enote 2 pogosto razpravljajo o kvaliteti izdelkov. Prizadevajo si, da bi kvaliteto čim bolj izboljšali, saj nastane več kot polovica napak v emajlirnici. Med razpravo o vzrokih napak so ugotovili, da so z emajliranjem artiklov 315, 340, 355 in 358 stalne težave, ker emajl varjenih šivov ne pokrije. Zato je delavski svet emajlirskih obratov zadolžil vodstvo ekonomske enote, naj zagotovi pri strokovnih službah izboljšanje tehnološkega postopka izdelave teh artiklov, ker po obstoječem načinu kvalitativnih artiklov ni mogoče izboljšati. Za izboljšanje kvalitete drugih artiklov pa delavski svet apelira na vse člane ekonomske enote, da k temu čim več prispevajo.

POMENEK S SODELAVCEM

»... ŠE NAJBOLJ VSEČ MI JE REZKA!« TEH NEKAJ TAKTOV ZNANE NARODNE PESMI SEM SLISAL ŽE NEŠTETOKRAT. NE V RADIJSKIH ODDAJAH! V NAŠI SINDIKALNI PISARNI, KJER OPRAVLJA TEREZIJA KAČ POSEL ADMINISTRATORKE ŽE NAD PETNAJST LET.

Rezka pozna vsakogar in vsi poznajo njo. Z njo je lahko človek le prijatelj, saj ima nekaj, kar slehernega pritegne ob prvem kontaktu z njo. Najraje ima vesele ljudi in če bi mogla, bi se preseljala celo življenje. Od življenja ne pričakuje veliko; zadovoljna je s tistim, kar ji usoda odmerja s svojo pogostoma mačehovsko roko...

Emajlirec: Vas kličejo že od rojstva za Rezko?

Rezka: To ime sem dobila skupaj s službo v sindikatu. Doma sem še kar Rezka.

Emajlirec: Koliko časa ste torej že Rezka?

Rezka: Leta 1948 je hodil sedanji režiser SLG v Celju Branko Gombač, ki je bil takrat predsednik sindikata, na »ogled« v prodajo. Nekaj dni kasneje so me poklicali k direktorju, pa sem prišla sem.

Emajlirec: Ste ponosni, ker vas je odkril režiser? Čakajte, vi ste pa letos praznovali petnajstletnico...

Rezka: Junija, da.

Emajlirec: Se vas je kdo spomnil s šopkom?

Rezka: pojdi, no...

Bilo ji je neprijetno, zato je še dodala: Pa saj se še sama ni

sem takoj domislila...

Emajlirec: Od katerega leta ste zaposleni v našem podjetju?

Rezka: Od leta 1945. Prišla sem v avgustu. Prej sem bila v »Goricah«.

Emajlirec: Od tam poznate Edvarda Kardelja? Ko je bil pri nas na obisku, vas je takoj spoznal.

Rezka: Pred vojno je živel dve leti pri nas v Zagrebu.

Emajlirec: Takrat ste imeli verjetno veliko obiskov...

Rezka: K njemu so hodili tovariši Leskošek, Kidrič, Vida in Tone Tomšič ter drugi.

Emajlirec: V petnajstih letih ste menjali več predsednikov.

Rezka: Devet. Največ časa je bil predsednik Martin Pirš. Osem let.

Emajlirec: Se je delo sindikata poslednji čas močno spremenilo?

Rezka: Zelo. Včasih smo nabavljali najrazličnejše predmete, ozimnico in podobno. Tudi družbena prehrana in oddih delavcev sta bili naša skrb. Danes skrbe za te reči strokovne službe.

Emajlirec: Kaj se pa v tem času ni spremenilo?

Rezka: Predvsem skrb za človeka in pomoč vsakomur, ki je je potreben. Človeku skušamo v nesreči še vedno pomagati po najboljših močeh.

Emajlirec: Kolikor vem, niso vsi člani delovne organizacije tudi člani sindikata.

Rezka: Trije miso včlanjeni.

Emajlirec: Poznate vse člane našega kolektiva?

Rezka: Prav vseh ne. Tistih, ki so se zaposlili v zadnjih dveh letih še ne poznam vseh.

Emajlirec: Ste se kdaj v življenju zelo prestrašili?

Rezka: Posebno velikega strahu še nisem doživela. Nasploh nisem bojzljive narave.

Emajlirec: In česa ste se najbolj razveselili?

Rezka: Osvoboditve. Dočakala sem jo v Zagrebu.

Emajlirec: Kaj bi bila za vas najhujša kazen?

Rezka: Če bi me prestavili na kakšno drugo mesto. S tem bi bila najhujše kaznovana. Resnično. V teh letih sem se tako navezala, da... da bi bila to največja kazen zame!

Emajlirec: Kaj pa ohoet, Rezka?

Zasmejala se je. In najmanj, kar je s tem dosegla pri meni, je bil užaljen moški ponos. Iz njenega smeha je bilo moč razbrati: Le kdo vas jemlje resno, vas moške?!

Tereziya Kač — Rezka se je rodila v Celju pred štiridesetimi leti. Mimo let, ki jih je preživela v Zagrebu, je bila ves čas v Celju.

Njeno življenje je razpeto med domom in tovarno. To ima in več ne pričakuje. Srečna je, ker zna biti zadovoljna s tistim, kar ji čas nameri. Srečna tudi zato, ker se zna smejati...

Vlado Smeh

GLOBUS

Izvoz vseh držav na svetu je leta 1962 presegel vrednost 123 milijard dolarjev. Prvo mesto zaseda ZDA s 17,3 milijardami, drugo mesto ZR Nemčija z 10,7 milijardami, tretje mesto Velika Britanija z 8,6 milijardami dolarjev, slede jim pa Francija, Kanada, Japonska, Italija itd.

Po podatkih Zavoda za statistiko SFRJ je znašal jugoslovanski izvoz v prvem polletju 362 milijonov dolarjev ali 25,9 % več kot v istem obdobju lani. Pri tem se je izvoz iz SRS povečal v primerjavi s preteklim letom za 39,3 %. Vrednost uvoza je pri tem znašala v SFRJ 527 milijonov dolarjev ali 18,1 % več kot lani. Naša SR Slovenija je polletno zunanjetrgovinsko menjavo v tem letu zaključila z aktivno bilanco, saj je izvozila za nekaj preko milijon dolarjev več kot pa je sama uvozila.

Po podatkih ekonomske komisije Združenih narodov za Evropo porabi zahodnoevropska kemična industrija letno blizu 4 % od vrednosti celotne proizvodnje za raziskovalna dela, pri tem pa letno investira 12 % za nove investicije in proizvodne izboljšave. Nemški koncern Bayer je na primer leta 1962 opravil promet v vrednosti 1 milijarde dolarjev, pri čemer pa odpade 58 % prometa na prodajo izdelkov, ki jih je koncern osvojil šele po letu 1949.

Proizvodnja silikatnih emajlov v ZR Nemčiji — kljub številnim konkurenčnim produktom — ne prestanto raste. Po podatkih njihovega združenja je znašala proizvodnja 21.500 ton leta 1959, 23.500 ton leta 1961 in lani 24.000 ton.

V cilju strokovnega izpopolnjevanja trgovinskega kadra, ki dela v trgovskih podjetjih z železnino in gospodinjskimi predmeti, deluje v ZR Nemčiji že dalj časa enoletna strokovna šola za vzgojo trgovskih pomočnikov v Wuppertalu. Tod dobivajo trgovinski delavci dopolnilno izobrazbo s področja tehnologije blaga potem, ko so opravili z uspehom pomočniški izpit in praktično delali v tej stroki vsaj dve leti. Poleg rednega predavateljskega kadra, ki ga sestavljajo inženirji, ekonomisti in predmetni profesorji, priteguje šola tudi občasne strokovnjake iz gospodarstva, ki predavajo specialna področja tehnologije. Pri tem se učni načrt na široko poslužuje odn. naslanja na praktično prikazovanje in spoznavanje blaga, ki ga brezplačno in v obilici pošilja številna evropska industrija. Značilno je, da je tudi tehnologiji in poznavanju emajlov in emajliranih predmetov posvečena precejšnja pozornost.

V zahodnonemški proizvodnji emajliranih izdelkov zavzema najvidnejše mesto proizvodnja emajlirane elektro posode, ki je porasla od 4678 ton leta 1957 na 7079 ton leta 1959 ter dosegla leta 1962 najvišjo točko s proizvodnjo 7708 ton. V prihodnjih letih je računati za manjšim porastom proizvodnje, ker kvaliteta te posode z debelim dnom dopuščata dolgotrajno uporabo zaradi objavljenih podatkih znaša radi svoje trpežnosti. Po pravkar objavljenih podatkih znaša tržni delež emajlirane posode v odnosu na proizvodnjo vseh vrst posode v ZR Nemčiji še vedno ca. 65 %.

KORAK NAPREJ

Ni še dolgo od tega, ko smo skoraj na vseh sestankih DS EE-6 obravnavali in sklepali o postavitvi tretje topilne peči, katere je dalj časa samevala in čakala na rešitev.

Sprejete sklepe o postavitvi tretje topilne peči smo dali v javnost in mnogo o tem tudi pisali. Upravni odbor podjetja je na seji zahteval, naj se takoj postavi in to brez odlašanja.

Danes, ko to pišem, tretja topilna peč že stoji in so jo 5. avgusta 1963 že zakurili.

Povod, da smo postavili tretjo topilno peč je bil, ker na dve topilni peči nismo mogli zadostiti potrebi emajlirnice po emajlu, zaradi tega smo morali frite kupovati drugje, celo iz tujine smo jih uvažali. Lepo količino titanovih frit smo nabavili tudi v tovarni »GORICA« Zagreb. Vse to bomo sedaj s tretjo topilno pečo nadoknadili tako, da ne bo treba frite kupovati drugje, ampak jih bomo lahko sami celo prodajali, kar bo seveda v našo korist.

Predlagam tudi tehničnemu sektorju, naj nabavi rezervne dele za to topilno peč.

Na koncu tega se v imenu delavcev ter v svojem imenu zahvaljujem vsem, ki so pripomogli, da tretja topilna peč stoji. Posebna hvala gre tudi oddelku strojnega ključavničarstva, ki je s pridnim delom postavil peč v določenem roku.

V EE-6 smo zadnja leta že precej preuredili, vendar bi lahko še marsikaj. Zapisal bi rad še nekoliko problemov, ki močno vplivajo na potek dela in tudi na samo kvaliteto, predvsem v oddelku barvnega mlina. Če pogledamo sam delovni postopek vidimo, da se lahko marsikaj poenostavi in preuredi. Tako bi postala kvaliteta še zanesljivejša. Sam predlagam zamisel o bodočem polnjenju emajlnih mlinov in to s pomočjo dvigala ali žerjava.

Kot sem že prej omenil, imamo še precej vidnih problemov kot so: sušenje frit in odpadnega

emajla itd. Trenutno obstajajo dve možnosti za sušenje frit, in sicer:

a) sušenje frit s centrifugo,
b) v pločevinasto posodo damo celotno saržo (400 kg) ter s pomočjo toplega zraka sušimo.

Predlagal bi, da se sestane strokovna komisija ter temeljito razmisli o teh stvareh in nam nakaže najboljšo in najcenejšo rešitev.

Na koncu lahko z veseljem povem, da smo kljub slabim pogojem v EE-6 marsikaj izboljšali, kar je videti iz poročila kontrole emajlirnice.

Konrad Končan

Kaj je bilo, kaj je in kaj bo v klubu?

Nastopile so julijske vročine, dopusti in -hoteli ali ne hoteli - morali smo prekiniti s klubsko dejavnostjo. Kluba torej ni - pa vendar je. Samo počitnice ima. Konec septembra, ko bo poletna vročina popustila, bo klub zopet pričel delovati. Kaj ima na programu?

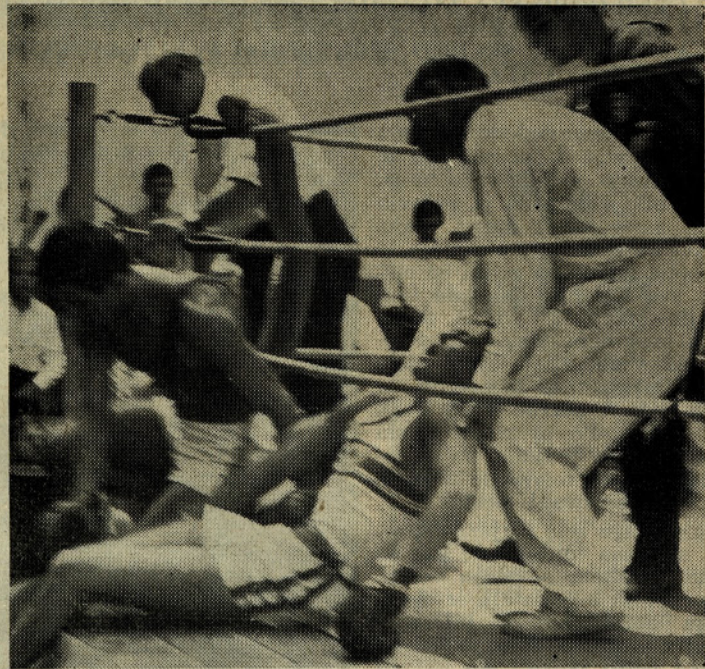
Člani komisije za kulturno delo si prizadevajo še naprej obdržati v klubu zabavni program. Tako bo ob otvoritvi nove sezone večer satir pod naslovom »Smeh ni greh«. In kaj potem? Po »Smehu« bi nam ne škodilo malo plesa. Imamo orkester? Praviijo, da ima naša godba instrumente za za-

bavni orkester; vemo, da znajo fantje igrati — pa če je »naša« godba ali ne bi bilo prav, če bi igrali za nas? Če bodo mladinci lahko prispevali satirične točke, bodo godbeniki lahko glasbene. V neposredni bližini tovarne imamo tudi »Svobodo« in njen pevski zbor. Mar ne bi bilo prav, da nam zapoje venček pesmi tudi v klubu? Vse to in še marsikaj drugega bomo poskusili pritegniti za popestritev programa v klubu. Ni pa za v klub dovolj samo pešter program. V klubu bi naj ljudje igrali šah, karte in še kakšne družabne igre. Žal smo pa zaenkrat brez šahov, kart, biljar- da. Upajmo, da bomo do začetka sezone to popravili. Društvo LT — gospodinjski krožek — je popestrilo klubske večere s kavo, limonado, sendviči itd.; ali ne bi mogel DIT s kakšnim predavanjem? Mislimo, da bi mogel.

Se in še je možnosti za družabno življenje — ne bi jih našteval. Rad bi pa napisal še eno. Železarna Štore, Cinkarna in mogoče še kdo imajo že svojega referenta za rekreacijo. Kdaj ga bomo imeli mi? Prav bi bilo, da bi ga imeli, to je pokazala že anketa v eni prejšnjih števil »Emajlirca«, in to referenta za psihično-kulturno rekreacijo. Če ga bomo imeli, bo imel težko, toda hvaležno nalogo in rezultati njegovega dela bodo veliki.

K

RAZGLADNICA MESECA

Druga republiška revija mladih boksarjev je bila letos v izvedbi mlade boksarske sekcije ŠD »Olimpa«. Mimo dobre organizacije prireditve so Celjani pokazali na ringu tudi nekaj boksarjev, ki v prihodnje velja računati nanje. To je predvsem Momčilo Miljenkijević, ki si je z gladko zmago nad nasprotnikom prislužil prehodni pokal uredništva Večera. Tudi drugi varovanci neumornega trenerja Karla Kulijatija obetajo veliko.

Na sliki: v grogi stanju odnašajo mariborskega boksarja Tramšeta, ki ga je premagal s klasičnim k. o. Miljenkijević že po dvanajstih sekundah.

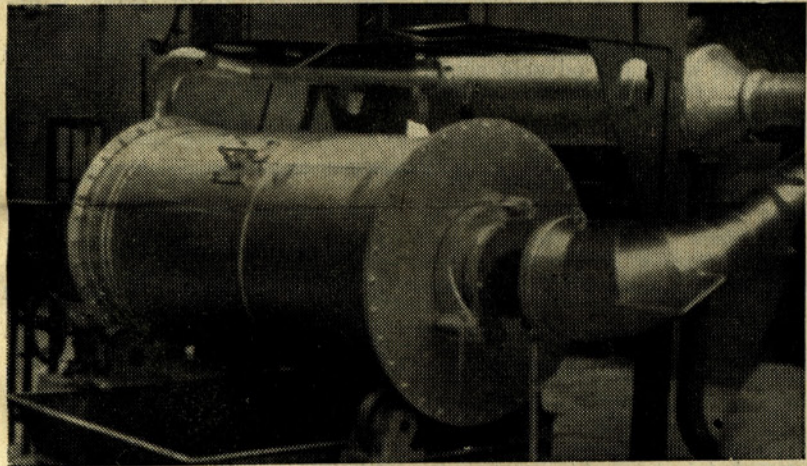
Jeseni „CELJSKI KABARET“

Predstavniki »Delavskega odra« so pred kratkim priredili tiskovno konferenco, na kateri so zbrane novinarje obvestili, da bodo v jeseni pričeli z rednim programom v Celjskem kabaretu. Od septembra naprej bodo vsako soboto in nedeljo dve predstavi v dvorani »Delavskega odra«, ki ga v

ta namen že preurejajo. Vsake dva meseca bo nov program.

Za začetek so izbrali delo V. Smeha »Pa ne zamerite...«, ki obravnava v satirični obliki nekatere pomanjkljivosti domačih gostincev.

Sporočili so še, da bodo po vsej verjetnosti uvedli redne abonmaje.

STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON — STROKOVNI FELJTON

»Da lahko ura normalno deluje, so v njej važni vsi njeni deli: zobata kolesa, osi, kamni, vzmeti itd. Tudi v odnosih med ljudmi srečujemo množico važnih činiteljev. Toda tisto najvažnejše v uri, kar je končno edini razlog, da ura »gre« — to je njena vzmet. Ravno tako je tisto osnovno pri graditvi dobrih odnosov med ljudmi v nekem kolektivu, pravilno in dobro vodenje.«

B. Petz

Pri organizaciji vodenja naj nam bo bistveno to, da ne sme temeljiti na preventivnih ukrepih in na ukrepih, ki popravljajo (»gasilski ukrepi«). Dobra organizacija naj katastrofo preprečuje še ob pravem času. Toda to sistematično »preprečevanje«, to vodenje, naj ne bo odvisno od razpoloženja in naključja, temveč se naj odvíja po vnaprej določenih načelih.

Bistveno je torej, da vodilna oseba vodi, kajti njeno delo je vodenje, to je organiziranje dela na ta način, da njeni sodelavci (ne podrejeni!) lahko pravilno delajo.

Pojem pravilnega dela in vodenja si lahko razlagamo na ta način, da sodelavci delajo z navdaji in pomočjo vodilne osebe. Nikakor pa ni prav, da vodilna oseba dela, sodelavci pa »vodijo«.

Ne smemo dopustiti, da vodilna oseba naredi vse sama, ker ji zaradi tega primanjkuje časa za pravilno organiziranje dela svojih sodelavcev. Vodilna oseba naj torej ne išče osebnega uspeha pri delu, temveč naj išče zadovoljstvo v uspehu dela svojih sodelavcev.

Ko na podlagi stvarne ocene položaja (predvidevanje, če tudi je samo prebližno, je boljše kakor nobenol), dobrega in točnega

zbiranja informacij, pravilno opredeljenega problema, sestave plana za rešitev tega, seveda s pravilno oceno dobre ali slabe strani in z izključitvijo nevažnih stvari najdemo bistvo problema, potem je potrebno na kraju odločiti; sedaj pa ni do izvršitve

— ali se preveč bojim napak, do katerih bi lahko prišlo?

— ali si poiščem čas za razmišljanje o medsebojnih odnosih?

— ali imam osebni kontakt z mnogimi ali samo z omiljeno manjšino?

— ali dajem razumljiva pojasnila tako, da vsak prizadeji razume politiko podjetja oziroma oddelka?

(po reviji »Factory«)

Naloge »višje« vodilne osebe naj bi bile v glavnem:

— odnosi do ljudi;

— izbira sodelavcev;

— ustvarjati dobro organizacijo z izgrajevanjem ljudi, kateri bodo lahko po določenem času prevzeli to delo;

— uporabljati in propagirati proizvode podjetja, kjerkoli je to mogoče;

— zadrževati visok proizvodni standard — narediti vse kar je mogoče za izboljšanje morale v podjetju;

— biti za vzor v obnašanju tudi izven podjetja;

— ob vsaki priliki propagirati ime svojega podjetja;

— razvijati ekonomičnost in

janju;

— omogočiti sodelavcem razvoj in jim pomagati pri vsakem koraku;

— pazljivo proučevati svoje ljudi, jih pošteno soditi, nikakor pa ne dovoliti, da bi v to sodbo prišli osebni motivi;

— razvijati pri ljudeh zaupanje z nepristranskim in poštenim postopkom; ljudi nameščati po njihovih sposobnostih;

— ne prenašati svojih proizvodnih skrbi na druge; podpirati akcije svojih sodelavcev s prevzemanjem polne odgovornosti za njihovo delo;

— nepristransko spoznavati svoje sodelavce.

(Po Aberdahnju)

Nekaj okvirnih načel o principih vodenja je nanizanih. Se zdaleč niso vsa, saj obsega vodenje v organizaciji poslovanja zelo široko področje.

Poleg tega pa ne moremo zanikati odgovorne vloge vodilne osebe, katero ji nalaga naš družbeni sistem. Celoten kolektiv je s svojimi samoupravnimi organi odgovoren za uspeh oziroma neuspeh podjetja. Vodilna oseba pa je hkrati tudi upravljalca in od nje je velikokrat odvisno kako samoupravni organi rešujejo določen problem. Vodilna oseba mora znati upravljati in voditi, svoje znanje in probleme gospodarjenja pa nenehno in temeljito posredovati svojim sodelavcem. Kajti le tako bo lahko vodilna oseba žela pri svojih sodelavcih priznanje in podporo.

Od česa je odvisen moj uspeh?

možna nobena sprememba več. Z odločitvijo ne smemo zavlačevati.

Uspeh je lahko npr. odvisen od naslednjega:

— ali oprašam tudi druge za mišljenje, ali delam vse po svoji volji?

— ali vzbudim tudi druge da odločajo?

— ali sem napravil napako, ko sem se poskušal prilagoditi stališču ostalih sodelavcev pri reševanju posameznih problemov?

— ali sem pripravljen, da ugotavljam znake samostojnega mišljenja pri drugih?

— vzgoja kadrov;

— zadeve ekonomičnosti;

— zadeve rentabilnosti;

— skrb za poslovne zveze;

— politika zalog;

— sestava predračuna stroškov;

— planiranje v zvezi z delom;

— problemi produktivnosti.

Naloge in odgovornosti »nižje« vodilne osebe do podjetja so v glavnem:

— utrjevati in izvajati vse varnostne mere podjetja;

— pošteno podpirati politiko podjetja (kolektiva);

— vedno ščititi inventar podjetja;

preprečevati razsipništvo;

— znati prisluhnuti spremembam v razpoloženju med ljudmi in takoj podzematii primerne ukrepe za preprečevanje težav.

In odgovornost do sodelavcev:

— vedno jih smatrati kot enakopravne in spoštovati njihove občutke;

— biti njihov pošten predstavnik;

— vedno inteligentno razlagati politiko podjetja;

— biti vzor pri delu in razvedrilu;

— biti iskren v pohvali, kadar je potrebna, a obziren pri gra-

Srečanje z ruševinami...

Z CELJSKEGA LETALIŠČA SVA POLETELA Z NOVINARJEM »CELJSKEGA TEDNIKA« JURETOM KRAŠOVCEM OKOLI OSME URE. KO SVA PO VEČURNEM LETU PRELETELA PREKO SKOP-SKE CRNE GORE, SVA ZAGLEDALA PRED SEBOJ MESTO, KI JE BILO SE PRED NEKAJ DNEVI POLNO ŽIVLJENJA IN GA JE NEKAJ USODNIH SEKUND SPREMENILO V KUP RUSEVIN IN RAZPADAJOČIH STAVB.

Ob površnem pogledu iz letala sva imela vtis, da nesreča, ki je zadela mesto, ni bila tako huda, saj je bilo videti, da je ruševin glede na velikost mesta malo. Ko sva se spustila malo nižje in preletela mesto na višini 80 metrov, sva si lahko ogledala tudi detajle stavb, ki so se nama zdele prej nepoškodovane. Skoraj na vseh hišah sva videla velike razpoke, ki so pretile, da bi se tudi te stavbe lahko vsak čas zrušile. Po pregledu mesta iz zraka sva pristala na skopskem civilnem letališču, ki je na jugovzhodni strani mesta.

Tu so naju zelo prijazno sprejeli in nama nudili vse, kar so nama v takem položaju mogli. Ze prvi stik s prijatelji iz skopskega aerokluba je bil pretresljiv. Bili so zelo izmučeni, saj so takoj po potresu — odkoder so se rešili nekaj po sreči, nekaj pa po zaslugi svoje spretlosti — pričeli reševati in prevažati svoje ranjene soseščane. Kako je bilo v Skopju v času potresa, mama je pripovedoval prijatelj, letalec skopskega aerokluba.

Stanoval je v prvem nadstropju dvonadstropne hiše. Dejal je, da mu je mati pravkar prinesla na mizo zajtrk, ko je pričelo hišo tresti. Po prvem presenečenju, ki je po njegovem mnenju trajalo eno do dve sekundi, mu je bilo jasno, da je treba čimprej priti iz hiše. Poskusil je vstati od mize, a je izgubil ravnotežje in padel. Zopet se je hotel zravnavati, toda hiša se je tako močno majala, da ni mogel stati na nogah. Poskusil je priti do stene, da bi se naslonil nanjo in tako prišel do okna, skozi katerega je hotel skupaj z materjo skočiti na dvorišče. Tedaj pa je, kakor je rekel, videl to, kar ga je za nekaj trenutkov popolnoma zmedlo. Najprej se je ena stena kuhinje odvojila v zgornjem robu od stropa in se odmaknila navzven tako, da se je videlo skozi razpoko modro nebo, v naslednjem trenutku se je stena z močnim treskom prevrnila. Pričela je nabrekati še sosednja stena, ki je pri tem prevrnila kuhinjsko omaro prav na njegovo mater. Ves prostor je bil poln dušičega prahu. Od tega trenutka se ne spominja več podrobnosti. Zavedel se je šele, ko je bil zunaj in poleg njega je ležala mati z lažjimi poškodbami po glavi in telesu. Pozneje je premišljeval, kako se mu je posrečilo priti iz sope in kot skozi meglo se mu je ponovila slika, kako je skočil k materi, jo izvlekel izpod kuhinjske omare in skočil z njo skozi okno. Rešil se je res zadnji trenutek. Ko je nekaj sekund pozneje pogledal hišo, v kateri sta stanovala z materjo toliko let skupaj, je bila še samo kup razvalin. Ko je odnesel mater na varno in ko je videl, da ni hudo ranjena, je odhitel pogledat kaj je s prijateljem, ki je stanoval v sosednji ulici. Prizor, ki ga je videl, ko je teklen po ulici, je bil strašen. Ljudje, ki se jim je posrečilo rešiti iz podiraajočih se hiš in oni, ki so stanovali v hišah, ki so prvi potresni sunek vzdržale, so tekali po ulicah v paničnem strahu. Nekateri so bili povsem goli, drugi v spalnih oblekah, vsak pač takšen, kakršnega je zatekel potres. Mnogi niso vedeli, kaj se dogaja z njihovim mestom. Nekateri so mislili, da je vojna in da je bil to zračni napad na Skopje. Ko je splošna panika nekoliko popustila, so oni, ki so bili po-

manjkljivo oblečeni in tudi drugi, ki so hoteli rešiti svoje premoženje, pričeli vstopati v porajajoče stavbe in mrzlično odnašati obleko in ostalo premoženje na ulico. K sreči, da je

Skopjani so po strahovitem potresu, ki je uničil 80 odstotkov zgradb, bili prisiljeni živeti na ulicah in v parkih. Veliko so jih evakuirali v druga jugoslovanska mesta. Na sliki: ženi pripravljata skromen obrok kar na cesti v posodi, ki so jo rešili po naključju...

bilo takih malo, ker so mnogi od teh ostali za vedno pod ruševinami, ko je mesto zajel drugi potresni sunek, ki je sledil prvemu.

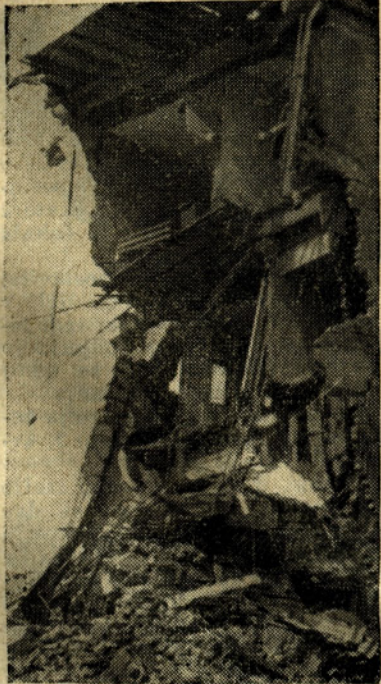
Na koncu svojega pripovedovanja mi je dejal, da je pri letalstvu doživel precej težkih trenutkov. Če bi združil vse skupaj, ne bi bili pol toliko strašni kot to, kar je doživel tu med potresom in kasneje pri reševanju zasutih.

Z letališča sva se odpeljala do glavnega štaba za »splošno nevarnost«, kjer sva se prijavila in dobila dovoljenje za prosto gibanje po mestu. Še istega dne sva pričela ogledovati porušeno

stroji. Prav tako so pričeli z odstranjevanjem ruševin s stroji tudi na ostalih mestih. Prostor, kjer je bil prej hotel Makedonija, je bil očiščen in ravnokar so pričeli s pregledom kletnih prostorov, ker so domnevali, da je še nekaj mrtvih. Mnogo več dela bo pri odstranjevanju ruševin doma JLA, ker je bila stavba grajena iz masivnega materiala. Domnevaajo, da bodo tudi tukaj našli nekaj mrtvih.

Naslednjega dne sva si ogledala najbolj poškodovani del mesta, in sicer del mesta, ki se imenuje Karpoš. Tukaj so v glavnem šele pričeli z odkopavanjem ruševin. Števíla ljudi, ki so zasuti pod ruševinami, še ne morejo ugotoviti, toda po neprijetnem vonju, ki se širi izpod ruševin sodeč, to število na žalost ne bo malo.

Po vsem tem kar sva z Jurom doživela in videla v teh treh dneh, nam prikaže Skopje v zelo žalostnem in težkem položaju. Zgrešena so poročila nekih novinarjev, ki pišejo, da se stanje v Skopju normalizira. Nikakor si ne moremo zamisliti »normalnega« stanja, dokler bodo izpod ruševin vsak dan izkopali do 20 mrtvih; dokler ne bo pričela normalno delati trgovska mreža; dokler bo trajalo omejeno gibanje prebivalstva med 19. in 7. uro in tudi tako dolgo, dokler se ne bodo umirili in prenehali potresni sunki, ki se vsak dan ponavljajo in spominjajo preživela na tistih nekaj usodnih sekund, ki so jim odvzele očeta, mater, otroka, sorodnike, znance in uničile vse njihovo imetje.

Ruševine železniške postaje...

Ganljivo je bilo slišati makedonske letalce, ki so ves čas pomagali pri reševanju svojih soseščanov; dejali so, »da jim pridejo solze v oči, ko se spominajo na nesebično in požrtvovalno pomoč slovenskih ekip, naj bo to zdravniška ali bilo katera druga, ki je prišla iz Slovenije, da bi jim pomagala v teh težkih trenutkih«. Ponosni smo lahko na vse Slovence, ki so s svojim nesebičnim delom in pomočjo pustili nepozaben vtis pri prebivalcih porušene Skopja. Gotovo je, da bo pri izgradnji novega Skopja potrebno še mnogo žrtev, katere bomo premagali samo s skupno pomočjo vseh jugoslovanskih narodov.

ing. SREČO PUKL

V ZSSR

(Nadaljevanje)

Kijev, mesto zelenjal Mesto leži na gričih na desnem bregu Dnjepca, na lebnem bregu te reke pa nastaja sredi peščne in puste ravnice nov del mesta »Darnica«. To milijonsko mesto, ki je v vojni bilo precej poškodovano ter je imelo okrog 200.000 žrtev, ne kaže več nobenih sledov vojne. Zgrajeni so novi predeli mesta, zlasti središče »Hreščatnik« je docela novo s krasnimi javnimi, poslovnimi in stanovanjskimi zgradbami. Mostovi preko Dnjepca so obnovljeni, grade nov most in cesto v smeri proti Harkovu, ki bo povezovala Kijev z avtocesto Moskva—Črno morje, ki vodi preko Harkova proti Črnemu morju. Po vojni so v Kijevu zgradili tudi podzemno železnico — gradnja je trajala 10 let — podobno onima v Moskvi in Leningradu. Zaradi gričevnega terena mora podzemna železnica ponekod tudi do 100 m pod zemljo. V Kijevu si je vedno ogledati tudi prostor stalne gospodarske razstave, ki so jo prav tako zgradili po vojni ter je prikazan razvoj gospodarstva v Ukrajini in tudi v ZSSR. Vtis, ki ga napravi Kijev na tujca, je posebnost številnih starih zgodovinskih objektov in spomenikov, cerkva s svojimi številnimi kupolami in zvoniki, ki se bleščijo v sveži zlati barvi.

Letališče v Kijevu nudi jasno sliko, da se promet v ZSSR razvija po zraku radno zaradi velikih razdalj. Poletimo iz Kijeva v Leningrad. Letimo na tej »lokalni progi« 1200 km z velikim reaktivnim avionom Tu-114 za 100 potnikov. Po krajšem preizkušnju na tleh se hitro dvignemo in kmalu dosežemo višino 10.000 m in hitrost 800 km na uro ter smo že čez poldrugo uro v

Leningradu. Sami vožnji ni kaj reči, daje vtis mirnejše vožnje kot z običajnimi letali ter ima človek občutek varnosti zlasti še ob pogledu na številne potnike, ki brezbrizno vstopajo in izstopajo iz velikega ptiča. Hladen zrak, severni veter nas vzdrami na letališču v Leningradu ter takoj občutimo, da smo se v tem kratkem času znatno pomaknili na sever. Z avtobusom se odpeljemo z letališča v mesto.

Predno pridemo v središče mesta, moramo skozi predmestja z velikimi stanovanjskimi bloki, strnjene ulicami tako, da bi po velikosti sodeč lahko rekli, da smo že v glavnih delih mesta. Ko prevozimo samo zgradbo Zimski dvorec, pridemo šele v pravi Leningrad, »Severne Benetke«, s svojimi številnimi kanali in prelivi. Mesto Leningrad s 3.330.000 prebivalci leži dejansko na samih otokih, pravijo, da jih je preok 100, kanalov pa preko 60. To herojsko mesto je bilo v vojni obkoljeno ter ogromno prestalo. Notranji predeli mesta sicer niso bili poškodovani. Največ izgub je bilo zaradi lakote, ki je zahtevala preko 600.000 žrtev, zlasti otrok. Celotno število žrtev v tem mestu med vojno pa je doseglo po tamkajšnjih podatkih skoro milijon. Ob koncu vojne je baje mesto imelo le 300.000 prebivalcev. V spomin na te strašne žrtve je zgrajen spomenik in ogromno pokopališče v severnem delu samega mesta.

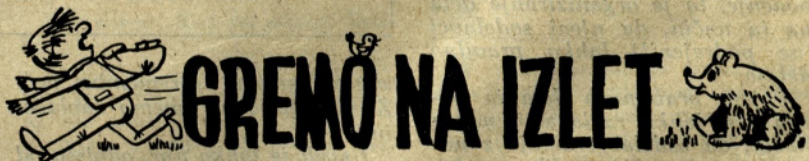
Kot mesto zgodovinskih dogajanj — zlasti velike Oktoberske revolucije — obrača našo pozornost na tiste zgodovinske zgradbe, spomenike, na katere so vezani veliki zgodovinski dogodki. Med te spadajo zgradbe kot so Zimski dvorec, zgradba admiraltete, generalštaba, Petropavlov-

ska trdnjava in drugo. Vse je ohranjeno tako kot je bilo nekoč. Vstopiš v Zimski dvorec, ki je sedaj s sosednimi stavbami ogromna zbirka slik, galerija slikarstva, ena največjih na svetu. Občudujemo samo zgradbo Zimski dvorec, delo italijanskih arhitektov ter obo umetniško bogastvo, z nič manjšim zanimanjem ne sledimo posameznim prostorom v tej stvari, kjer so se odigravali veliki dogodki. Na drugi strani Neve, na otoku, je Petropavlovska trdnjava, v njej pa bivši politični zapor carske Rusije. Ob polnoči zadoni iz zvonika cerkve v tej trdnjavi vsak dan časovni znak ure in melodija internacionale.

Teško je v nekem opisu zajeti svojstvenost tega mesta, ki predstavlja na eni strani v svojem središču zlasti zgodovinsko mesto s svojo mogočno — po večini italijansko arhitekturo. Italijanski mojstri so namreč zgradili svoj čas tukaj največ palač po naročilih ruskih vladarjev — na drugi strani kot mesto, ki ga tujec občuduje zaradi položaja in znamenitosti stamb, posebnosti zgodovinskih spomenikov ter končno kot sliko mogočnega razvoja mesta v kratkem razdobju po končani zadnji vojni. Ob pogledu na to mesto — enako kot tudi v dru-

gih mestih Kijevu ali Moskvi — takoj opazimo, da vse zgodovinske spomenike, zgradbe, cerkve in podobno vzdržujejo, čuvajo in obnavljajo ne glede na pomembnost za sedanjo družbeno ureditev v državi. Obnavljajo in vzdržujejo kipe vladarjev in drugih osebnosti, obnavljajo letni carski dvorec v bližini Leningrada, ki je bil zelo poškodovan v vojni. Trošije za to velika sredstva in velike količine zlata za pozlačenje kipov, zvonikov, kupol itd. Na naša vprašanja glede teh posebnosti, nam pojasnjujejo, da je to pač zgodovina in da se na zgodovini ne da ničesar spreminjati.

Leningrad ostaja v spominu vsakogar tudi zaradi polarnih leningrajskih noči; ko ti ni za spanje, vsaj imaš vtis, da ni konca dneva. V tem času (maj, junij) ob polnoči hodiš po ulici, čitaš lahko časopis, ljudje se v poznih nočnih urah sprehajajo po parkih kot podnevi. Nočne razsvetljave v tem času v mestu, po ulicah in cestah ni. Ko smo ob polnoči zapuščali z vlakom Leningrad ter zrl nazaj proti mestu, smo še dolgo sredi noči opazovali nad Leningradom svetlordeči sij leningrajske noči in njegove polarne svetlobe sredi noči, ko nas je že obdajala tema ter smo brzeli proti Moskvi.

Tokrat se bomo podali do RIBNISCHE KOČE na POHORJU — 1530 m. Koča leži na zahodnem delu Pohorja, na Ribniškem sedlu s krasnim razgledom na Savinjske Alpe, Karavanke, Košenjak, Kozjak in druge planine. V bližini koče je krasen smrekov gozd. Koča razpolaga s 34 posteljami v sobah ter 36 skupnimi ležišči. V koči je električna razsvetljava, tekoča voda v sobah,

kopalnica, radio i. dr. Koča je oskrbovana vse leto.

Najbližji pristop do koče je od železniške postaje MISLINJE (proga Celje—Dravograd) od koder je še 3 ure hoda.

Izleti: Črni vrh — 1543 m, 45 minut; Koča pod Kopo — 1377 m, 1 uro; Velika Kopa — 1542 m, 2 uri; Koča na Pesku — 1382 m, 3 ure itd.